

amic caminant

A les angires de l'Avenc, hi ha una altra meravella; aquesta, però, força més avall. Per a poder-hi anar, enfilarem -des de Ta vertet mateix- el camí que havia estat de bast i que menava a la masia de Sul roca, al peu de les cingleres, i al veïnat anomenat precisament, de Sota-Roca. Aquesta tresquera, que devalla fort i serpeja sota els replecs de les aplomades muralles, és d'allò més espectacular que hom pugui imaginar. A dreta tenim tot el pla de Sota-Roca, verdejant de boscos i atapeït de masies -dissortadament abandonades quasi totes-; A esquerra, les cingleres i esbalçaders de l'alta plataforma van desfilant, en una contínua successió de grans roquers, farcits d'una infinita variació d'esquerdes, clivelles, cornises i relleus. Enlloc no hem pogut copsar totalment com aquí, l'ensobergada potència dels coclòpics farallons que es dreccen sobre nostre. I força enllà, tancant una enorme raconada, se'ns apareix el fabulós i incomparable saltant de la "Cua de Cavall".

N'hi ha dos, de salts, ben separats, però molt propers: el del torrent de L'Avellanosa, i el del torrent d'Aigües o de l'Aberrador, que des d'uns esvorancs, dalt de tot del precipici, cauen a l'abis-

me. L'aigua es destria i vola sobre les fugisseres i arrugades llastres, i cent metres més avall, rebota en una ampla terrassa roquera, molt espaiosa formant de nou dos reguers. Després i encara separats, es llencen una altra vegada al buit, amb dos-cents metres de caiguda lliure, des d'una gegantina i vertical timbera de pedra vermellosa. Els raigs d'aigua de la doble cascada -que no solen ésser gaire grossos per l'escassísim recorregut d'ambdós torrents- s'esblenen i es polvoritzen per la gran altura, i cauen com una pluja. I si fa una mica d'oreig o ventitjol, la "Cua de Cavall" ondula per davant la gegantesca muralla roja, amb amples i pendulars moviments. Finalment, els dos torrentols s'ajunten en un mateix gorg, força gran, voltat arreu d'espessa boscúria, on les aigües d'un blau puríssim reflexen les dures línies dels penya-segats. Al gorg l'anomenen "la Platja", perquè efectivament, les seves ribes aparencen una platgeta, però el seu nom hauria d'ésser, absolutament, el "Gorg de les Fades". Quan els saltants porten molta aigua (sovint en el fort de l'estiatge, estan completament eixuts), la visió és esbalaïdora. Hi ha molts salts i cascades per la comarca, i certa-

ment bonics i amb força més cabal; però cap no guanya en emoció ni en la seva rotunda i definitiva bellesa, a la "Cua de Cavall". No s'hi arriba pas fàcilment, al gorg de les Fades; però tot l'esforç és poc, si es pot contemplar i assaborir aquest fabulós i fantàstic saltant.

- Salt del molí Bernat

Un altre saltant, molt remarkable, és el del Molí Bernat. Està situat en una pregona i esquerra clotada; l'aigua es despenja d'una gran cornisa de roca, que no és altra cosa que una gegantina balma